

III. V kupeju.

„Li Magjar?“ — „Nikakor!“ — „Ne? ... Čudo!
 Prišežem, da sin ste magnata!“
 „Ne!“ — „Nemec?“ ... „Nikakor!“ ... „Hrvat li?“
 „Po krvi s Hrvatom sva brata!“ ...

In dalje je tekel pogovor. —
 A veste, jaz bil že zaspan sem:
 Peš hodil po zagrebških potih
 Po ulicah živih ves dan sem.

No, nekaj sem vendar govoril,
 Še več govoričila Vi ste,
 Vi zrla ste v me — jaz skoz okno
 Zrl v drevja obcestnega listje.

Govorila o svojem ste domu,
 O mladostnih blestečih ste nadah,
 Govorila o burnem življenju,
 Govorila o njega nasladah.

Govorila o mehkem obrazu,
 O črni ste moji obleki,
 S pomilovanjem o meni,
 O „najnesrečnejšem človeki!“

In to sva in ono kramljala,
 Zveneče se vmes se smejala —
 V spomin pri ločitvi ste šopek
 Duhtečih vijolic mi dala.

Pardon, milostljiva! — Vaš šopek
 Pozneje drugod sem porabil;
 Obraz Vaš mamljivi magjarski
 Pa srečno sem zopet pozabil! ...

Fr. Ks. Meško.

Med cvetjem cvet.

Na okno se zazrlo je oko,
 Na okno in njegovo cvetje,
 Ki tam brezskrbno in gorko
 Za zimo našlo je zavetje.

Tedaj med cvete jasnih lic
 Ljubko priklije krasna roža.
 Pred njo izginja kras sestrice,
 Ki ona jih goji in boža.

Vzdrhtelo je tedaj srce,
 Ko zrl sem ta detinska lica.
 In sklepi v duši dozoré,
 Da to najlepša je cvetica.

Iz srca pa privrel je vzdih,
 Za cvet molitve vzdihljaj svete:
 „Varuj nebó ga časov zlih,
 Varuj skrbno to angel-dete!“

F. S. Finžgar.